

да ся прекрие и отъ тамъ да гърми. (Отъ на вѣнъ ся чуватъ гърмежи).

Войновски. (Внимателно гледа на дѣсно, гърмѣва) Стой, черкезино! Нѣма вече да убивашъ българи! (Гърмежитъ ся умножаватъ) Ахъ, храбритъ ми юнаци погинахъ! Збогомъ брате! (полита на вѣнъ) Напрѣдъ, подиръ мене юнаци! (двамата вѣстаннѣи, излизатъ тичешкомъ подиръ му).

Ботевъ. Ахъ Войновски, и ти ли отивашъ?! . . . Да ли щенъ ся върнешъ здравъ при менъ? Каква грозна съдба сме ний имали? Да ся убиваме отъ едни най-ничтожни същества на свѣта! За това ли ни е майка родила, за това ли сме са толкосъ учили? Охъ боже, сичко зло за Българена! Кой знае, слѣдъ една минута, да ли щъ бѣдъ и азъ живъ? (гърмежитъ преставжтъ).

Я в л е н і е V.

Същія, Давидовъ.

Давидовъ. (оплашено) Пропаднахме братъ Ботевъ! Какво да правимъ? Гдѣ е Войновски? Отъ нашата дружина мнозина наднахъ бѣли, а нѣкои и не ся виждатъ.

Ботевъ. (жалостно) Охъ! . . . Тези синове не ся намиратъ брате Давидовъ! Тѣхното достоинство, тѣхния патриотизамъ, тѣхната любовъ, която имахъ къмъ отечеството си, нарѣдко ся ереща! Гдѣ сж сега тѣхнитъ бащи, майки, братія и сестри, да ги оплачжтъ, да ги заровжтъ? Да не сме ся раждали хиляди пѣти, цѣдобрѣ щѣше да бѣде . . .

Давидовъ. Ами гдѣ е Войновски, не ми казахте.

Ботевъ. Войновски! . . . той не можа за дълго да гледа горкия да ся колюжтъ храбритъ му юнаци отъ дивитъ тирани! Сега бѣше тукъ и наведнжжъ ся спуена съ голъ въ рѣвата ножъ, отиде на помощ!

Давидовъ. Защо го оставихте? Нѣтрѣбваше да го пускате отъ себе си. Той и отъ тукъ можеше да управлява.

Ботевъ. Не можахъ да го задържа. Тукъ имаше и двама юнаци отъ нашитъ и тѣ отидохъ подиръ му. Но той вѣрвамъ скоро ще ся завърне съ дружината. Боятъ поотихна малко. Турцитъ ся дрѣгнахъ на долу. Невѣрвамъ пакъ да ся завърнатъ, ако други не пристигнатъ. Азъ мислѣх да отидж да ги приберж; за да видимъ какво да правимъ.